

เทศน์เช้า วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงข มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ วันนี้วันพระ วันพระเป็นผู้ประเสริฐ ถ้าหัวใจเราประเสริฐนะ เราจะมีความสุขในชีวิตของเรา มันจะมั่งมีศรีสุข ทุกข์จนเจ็บใจขนาดไหน ถ้าหัวใจเรามีคุณธรรมในหัวใจนะ ชีวิตนี้จะราบรื่นไป ใ้อปากกัดตีนถีบมันเรื่องของกิริยา มันเรื่องของการดำรงชีวิตในแต่ถ้าเรื่องของหัวใจนะ ถ้าเรื่องของหัวใจถ้ามันมีธรรม คำว่า “มีธรรม” คือมีปัญหา ปัญหามันใคร่ครวญ ในโลกนี้สิ่งใดจะมีค่ากว่าคุณค่าของชีวิตนี้ คุณค่าของชีวิต ความรู้สึกนี้ไง

เวลาคนตายไปแล้ว คนตาย เราอุทิศส่วนกุศลให้เขา คนตายไปแล้วหมดโอกาสแล้ว แล้วคนตายไปแล้วมันไปตาม กัมมพณฺธุ กัมมปฏิสรโณ มันไปตามเวรตามกรรมที่เขาสร้างไว้ ถ้าเขาสร้างคุณงามความดีของเขาไว้นะ เขาไม่ต้องการการอุทิศส่วนกุศลจากเราไป เขามีของเขาไปพร้อมใจ แต่ถ้าเวลาเขาทุกข์เขายาก ศาสนาเป็นผู้ที่เจือจาน

วันนี้วันพระๆ วันพระ ถ้าวันพระ ผู้ที่มาประพฤติปฏิบัติที่วัด วันพระ วันโกน มันก็ลุ่มๆ ดอนๆ ปฏิบัติดีบ้าง ปฏิบัติไม่ดีบ้าง เหมือนทางโลกเขา ดูทางโลกเขาสิ ๒-๓ ปีก่อนหน้านี้ก็ย่ำแย่ ก็ย่ำแย่จนเราทำการเกษตรกรรมกันไม่ได้ ตอนนี้น้ำท่วมใจ เวลานั้นน้ำท่วม เวลาหน้าแล้ง มันมีน้ำท่วม สิ่งนี้มันเข้ามา มันสะท้อนใจเราทั้งนั้นนะ มันสะท้อนใจเพราะอะไร เพราะเราเสียทรัพย์ ทรัพย์สมบัติของเราแสวงหามา เวลานั้นน้ำท่วมเสียหายหมด เราลงทุนลงแรงไปเพื่อทำการเกษตรกรรม ก็ย่ำแย่ขึ้นมามันเสียหายไปทั้งนั้นเลย เวลาการเสียทรัพย์มันสะท้อนใจทั้งนั้นนะ ความสะท้อนใจ ถ้าคนไม่มีหลักมีเกณฑ์มันก็ทุกข์ยาก ทุกข์ยากจนทุกข์ตรอมใจ

แต่ถ้าคนมันก็เสียทรัพย์ ใครก็เสียใจทั้งนั้นนะ แต่ถ้าเขามีสติมีปัญญา มีกำลังใจของเขา ถ้ามีกำลังใจของเขา เขาคิดแก้ไขของเขาได้ เวลาคนที่เขาโดนภัยพิบัติ เขาดำรงชีวิต เขายังสู้ของเขา เวลาสู้ของเขา มันสะท้อนใจทั้งนั้นนะ จะบอกว่าคนไม่มีความรู้สึกเป็นไปไม่ได้หรอก มันมีความรู้สึกทั้งนั้นนะ มันมีความรู้สึก เราเสียทรัพย์ไป มันจะไม่สะท้อนใจได้อย่างไร มัน

สะท้อนใจทั้งนั้นนะ แต่เวลาสะท้อนใจไปแล้วถ้าเราไม่มีสติปัญญา เรายิ่งซ้ำเติมตัวเองไป มันยิ่งเจ็บปวดเจ็บซ้ำไปมากกว่านั้น

แต่ถ้ามันมีสติปัญญา คุณก็ไม่ใช่เราโดนคนเดียว เพื่อนบ้านละแวกนี้โดนไปเหมือนกันเลย เวลาภัยพิบัติขึ้นมามันเป็นทั้งภาคนั้นนะ ถ้าต่อไปมันเป็นทั้งโลกเลย เขาโดนกันทั้งนั้นนะ แต่โดนกันทั้งนั้น ที่นี้ความเสียใจใหม่ เสียใจ เราแสวงหาสิ่งนั้นเราก็เสียใจทั้งนั้นนะ เรายังรักษาเราคุ้มครองเราไว้ไม่ได้ เรายังรักษาเราคุ้มครองไม่ได้เพราะเราไม่ระมัดระวังพอ หรือว่าระมัดระวังแล้ว แต่ภัยพิบัติมันรุนแรง เรายังรักษาไว้ไม่ได้ สิ่งนั้นเสียไปแล้ว เราก็เสียไปแล้ว แต่หัวใจของเรา รักษาหัวใจเราไว้เพื่อความเข้มแข็ง เพื่อสู้ชีวิตต่อไป

การสู้ชีวิต เห็นไหม เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา การดำรงชีวิตนี้ คุณเวลาพระปฏิบัติอยู่ในป่า เวลาปฏิบัติไป เสื่อมมันมาคาบไปกิน เวลามันกินตั้งแต่ฟ้าฟ้าขึ้นมา ตั้งแต่ล่าแข้งขึ้นมา ยังมีความเจ็บช้ำอยู่ มันยังเจ็บปวดอยู่ ยังวิตกกังวลกับชีวิตนี้อยู่ มันกัดเข้ามา จนถึงบั้นเอวนะ นี่มีสติปัญญาใคร่ครวญๆ จนสำเร็จเป็นพระอรหันต์ท่ามกลางปากเสือ มันวิกฤติกว่าเราใหม่ ชีวิตอย่างนั้นมันวิกฤติกว่าเรามหาศาลเลย แต่วิกฤติอย่างนั้นเขาก็ตั้งสติปัญญาของเขา เขาสะอาดชีวิตของเขา ไม่ตีโพยตีพาย ไม่สะท้อนใจ ไม่ให้กิเลสมันซ้ำเติม ได้พิจารณาๆ ชีวิตก็เท่านี้ เสื่อมมันกินไปเรื่อยๆ

แต่ถ้าเป็นพวกเรา เวลาเสื่อมมันกัด มันเจ็บปวดแล้ว ถ้าเจ็บปวด เราจะรักษาหัวใจเราให้มันคงได้อย่างไร ถ้ารักษาหัวใจเรามันคงแล้วมันต้องฝึกสติปัญญา ต้องมีสติปัญญา มรรค มรรคคือสติปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญา มันใคร่ครวญ มันพิจารณาของมัน การพิจารณาของมัน มันต้องมีสติปัญญาพร้อม

นี่พูดถึงว่าหัวใจคนที่เข้มแข็ง ถ้าหัวใจที่เข้มแข็ง แม้แต่วิกฤติการณ์อย่างนั้นเขายังใช้ประโยชน์ได้ แต่ของเรา เวลาภัยแล้ง เวล่าน้ำท่วมขึ้นมา มันเป็นเรื่องภัยธรรมชาติ แล้วมันจะมีของมันอยู่อย่างนี้ ผลของวิกฤติภาวะนะ มันแปรปรวนไปตลอดเวลา ถ้าแปรปรวนตลอดเวลา ชีวิตของเราแขวนอยู่บนเส้นด้าย แล้วชีวิตของเรา ชีวิตนี้สั้นนักๆ หายใจเข้าไม่หายใจออก หายใจออกไม่หายใจเข้าก็ตาย เวลาตายไปแล้ว ตายไปก็ไปตามเวรตามกรรมนะ แล้วตามเวรตามกรรม มันกลับมาตรงนี้ กลับมาที่เราทำอะไรไว้ เราสร้างอะไรไว้ เราทำสิ่งใดไว้สมบุญหรือไม่ ถ้าชีวิต

ของเรา เราจะทำสิ่งที่มันสมบูรณ์ ทำสุดความสามารถของเรา ถ้ามันขาดตกบกพร่องไปด้วย
ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อันนั้นเราก็จะแก้ไข เราก็จะตัดแปลงของเรา นี่พูดถึงว่าฤดูกาล

นี่ก็เหมือนกัน วันพระ วันโกน วันพระ วันโกนเป็นวันที่แสวงหาบุญกุศลของเรา ถ้าเรา
แสวงหาบุญกุศลของเรา เราทำทาน เรายังศีล เรายังภาวนาของเรา เวลาถ้ามันถึงเวลาของเรา เรา
ไม่มีเวลา เราก็เข้าห้องพระของเรา เราทำวัตรสวดมนต์แล้วเรานั่งภาวนาของเรา

ให้ทานร้อยพันพันไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่งหนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยพันพันไม่
เท่ากับทำสมาธิหนึ่งหนึ่ง มีสมาธิร้อยพันพัน มีสมาธิร้อยพันพัน กว่าจะทำสมาธิได้ก็เกือบ
เป็นเกือบตาย ถ้ามีสมาธิร้อยพันพันแต่เราฝึกหัดใช้ปัญญาไม่ได้ ถ้าฝึกหัดใช้ปัญญาได้ เรา
ฝึกหัดใช้ปัญญาหนึ่งหนึ่งดีกว่าสมาธิร้อยพันพันอีก

ถ้ามันเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นอย่างนั้น แล้วเรามาตั้งภาวนาของเรา เราหายใจเข้านี้ก็พุท
หายใจออกนี้ก็โธ สิ่งนั้นมันมีคุณค่าแค่ไหน มันมีคุณค่าเพราะอะไร เพราะมันเตือนหัวใจของเรา
ใจ มันเตือนหัวใจให้มันตื่นโพล่งขึ้นมาใจ หัวใจของเราถ้ามันคิดขึ้นมาได้นะ ถ้ามีสติปัญญา
ระลึกได้ ทุกอย่างเป็นของเล็กน้อยหมด ที่มันทุกข์มันยากอยู่นี้เพราะสรรพสิ่งภายนอกมัน
ยิ่งใหญ่ ชีวิตของเราเลยแบนแต่แค่นี้ แต่ถ้ามันมีสติปัญญาขึ้นมา ชีวิตเรายิ่งใหญ่นะ หัวใจนี้
ยิ่งใหญ่มาก หัวใจนี้ยิ่งใหญ่มาก เพราะอะไร เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลาเกิดมาปฏิสนธิจิต
ปฏิสนธิในไข่ ในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ เวลาเกิดมาแล้ว เกิดมาได้แต่เวรแต่กรรม เกิด
มาก็ปากกัดตีนถีบกันมานั่นนะ แล้วมาบวชพระๆ บวชพระขึ้นมา

บวชพระขึ้นมา ถ้าจะเสวยสุขๆ อยู่บ้านอยู่เมืองที่เจริญนะ มันเสวยสุขได้ทั้งนั้นนะ เพราะ
ประชากรมันมากขึ้น คนที่ใจเป็นบุญกุศลเขาอยากไฝหาของเขา เขาทำทั้งนั้นนะ แต่ทำไมเรามา
ทุกข์มายากล่ะ แล้วมาทุกข์มายากเพราะอะไร เพราะเราจะตัดแปลงตนใจ ถ้ามันจะเสวยสุข เสวย
สุขอยู่ มันเสวยสุขมันสุขจริงหรือเปล่าล่ะ ถ้าเสวยสุขๆ สิ่งใดก็แล้วแต่มันปรนเปรอมาแล้ว ก็เสวย
มันตัวใหญ่ทั้งนั้นนะ

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วถ้าเราจะชำระล้างกิเลสของเรา ต้อง
ซักฟอกออกๆ อะไรที่ไปปรนเปรอมัน เราละเราวาง เราละเราวาง อะไรที่ปรนเปรอมัน เวลาคนที่
ภาวนา ธาตุขันธทัฬหิจิตๆ เรากินอยู่แล้วมันเป็นอย่างนั้นนะ คุณสิ เวลาหลวงตาท่านเทศน์ของท่าน
เวลาอดอาหารๆ ภาวนาดีมากๆ แต่คนเราไม่กินอาหารมันก็ต้องตาย เวลาจะบิณฑบาตมาฉัน

ละล้าละล้งๆ คิดแล้วคิดอีกนะ โอ๊ย! ถ้าไปฉันอาหารนะ ไปบิณฑบาตมาฉันมันก็อึดหน้าสำราญ
ขึ้นมา กำล้างมันก็กลับมา แต่การภาวนาที่จะเป็นเรือเกลือแล้วแหละ แต่ถ้าเราอดอาหาร เราผ่อน
อาหาร เราภาวนาของเรา แต่ชีวิตความเป็นจริงมันขาดอาหารไม่ได้หรอก ป้างัย ๔ ป้างัย ๔ มัน
ขาดไม่ได้ แต่ด้วยสติปัญญาของเรา เราผ่อนปรนมัน ผ่อนปรนมันเพื่อต้องการให้จิตมันผ่อนคลาย
ต้องการให้จิตไม่มีอะไรค้ำมันไว้ นี่ด้วยสติด้วยปัญญาของเราแบ่งแยกอย่างนี้ไง เพราะมีปัญหา
อย่างนี้มันถึงว่าไม่อยู่สุขอยู่สบายแบบนั้น

เราบอกว่าเราอยู่สุขอยู่สบาย

คนที่เขาปรารถนาบุญกุศลของเขา เขาปรารถนา ศากยบุตร พุทธชินโรสเขาจะส่งเสริม
มากมายมหาศาล ทุกคนเขาพร้อมนะ เขาพร้อมที่จะส่งเสริมผู้ที่จะจรโลงศาสนา แต่ในความ
เป็นจริง ในศาสนาในใจของเรามันเป็นจริงหรือไม่ละ คุณิ กิณอิมนอนอุ่น แต่หัวใจมันเร่าร้อน
มันแผดเผาในใจ มันมีความสุขมาจากไหน แล้วถ้ามันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยากในใจมัน
ไม่มีความสุขหรอก

แต่ถ้าวันพระๆ วันพระ วันโกน พระผู้ประเสริฐๆ ถ้าหัวใจมันประเสริฐ ถ้ามองทางโลก
มันจะขาดตกบกพร่องเรื่องของโลก แต่ในสติปัญญาของเรามันสมบูรณ์นะ สีด สมาธิ ปัญญา
ของเรามันสมบูรณ์ แล้วเวลาเกิดภวนามยปัญญาขึ้นมา ปัญญาเกิดจากภวนา สิ่งที่มีหัตถ์จรรย
แม้แต่มีสติระลึกรู้ สิ่งที่มีมันพุ่งชาน สิ่งที่มีมันรบกวนหัวใจ พอมีสติ ปล่อยเลย โง่ๆ เวลาสติมัน
มานะ แต่ถ้าเวลาสติมันไม่มานะ ทุกข์มาก ทุกข์มาก ทำไมมันทุกข์อย่างนี้ ทำไมชีวิตมันลำเค็ญ
อย่างนี้ มันไปอาลัยอารมณ์กับมันใจ แต่ถ้ามีสติปัญญาจบปั๊บเลย โง่ๆ สติปัญญามันมาอย่างนี้
นี่แค่มีสตินะ

แล้วถ้ามันมีศีล สีด คุณิ ผู้ที่ทรงศีล ครูบาอาจารย์ของเราอยู่ป่าอยู่เขาก็มีความสุข หลวงปู่มัน
ท่านอยู่ในป่าในเขาทั้งนั้นนะ ท่านมีความสุขของท่าน ท่านบอกไม่มีเวลาว่างเลย ๔ ทุ่มไป
เทวดามาแล้ว ทั้งวันทั้งคืน ท่านทำกิจของท่านตลอด แล้วทำกิจด้วยวิหารธรรม ด้วยมีความสุข นี่
ไง เวลาเขามีความสุข เขามีความสุขอย่างนั้นนะ คนที่จิตใจมันเป็นธรรมๆ

แต่ถ้าจิตใจเราเป็นธรรม ที่เรามาวัดมาวากัน ที่เรามาทำบุญกุศล เราก็สร้างอำนาจวาสนา
บารมี คนที่มันเสียดลละๆ เสียดลละมาเป็นความเคยชิน เหมือนสวดมนต์ เวลาสวดมนต์ทำวัตรทุก

วัน เวลาไม่ทำ ขาดอะไรไปแล้ว นี่ก็เหมือนกัน มันขาดสิ่งใดไปๆ มันทำงานบารมีมันเต็มๆ ถ้าบารมีมันเต็มนะ ใครจะมาชัก ใครจะมาน้อมนำอย่างไรไม่เชื่อหรือ

ของดี ถ้าเป็นของดีนะ เขาไม่มาให้เราหรือ เขาเก็บของเขาไว้แล้ว ของที่จะให้ เราต้องพิจารณาของเรา นี่ไง กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อใดๆ ทั้งสิ้น พอไม่ให้เชื่อใดๆ ทั้งสิ้น แต่เราเชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราเชื่อในแก้วสารพัดนึก เราเชื่อในรัตนตรัยของเรา เราเกิดเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขวนขวายมากว่าตรัสรู้ธรรม เวลาแสดงธรรมๆ ขึ้นมา ครูบาอาจารย์ท่านประพฤติกปฏิบัติขึ้นมาจนมีดวงตาเห็นธรรม ท่านทำชีวิตของท่านเป็นแบบอย่าง

ชีวิตเป็นแบบอย่างนะ สิ่งที่เราเป็นธรรมแล้ว สิ่งปัจจัย ๔ นี้แค่อาศัย คำว่า “อาศัยๆ” นะ เพราะมันเป็นวิทยาศาสตร์ ไม่กินก็ตาย แล้วเราสละก็บอก “อ้าว! ก็ใจมีคุณธรรมมันก็ตายๆ ไปเสีย มันจะได้ไปเสวยความสุข วิมุตติสุข” ใอนั้นเวลามันพูดอย่างนั้น นี่พูดอย่างนั้นมันก็เห็นคุณค่า การอยู่และการตายอันไหนมีค่ากว่ากัน นี่มันไม่เป็นธรรมไง มันลำเอียงไง มันเห็นอย่างหนึ่งๆ มันลำเอียงไป

แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ เวลาพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร เวลาท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านไปลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน “เธอจงสมควรแก่เวลาของเธอเถิด” มันเป็นเวลา เหมือนกับผลไม้ที่มันแก่พอแรงแล้ว มันก็หลุดจากขั้วไปโดยธรรมชาติของมัน มันไม่มีโทษมีภัย พอมันแก่โดยรอบมันก็หลุดจากขั้ว นี่ก็เหมือนกัน พอหมดอายุขัย เว้นไว้แต่เวลาครูบาอาจารย์ของเรา คุณติ คุณองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอายุขัย ๘๐ ปี คุณพระอนันท์ ๑๒๐ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๘๐ ปี นิพพานไปแล้ว พระอนันท์ถึงได้เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา ยังดำรงชีวิตมาอีก ๔๐ ปี พระอนันท์นะ

นี่ก็เหมือนกัน เราจะบอกว่า ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ผู้ที่มีธรรมแล้วจะอยู่อีกกับหนึ่งก็อยู่ได้ ผู้ที่มีอิทธิบาท ๔ โดยสมบูรณ์แล้ว รักษาเพื่อประโยชน์ใด ประโยชน์กับโลกๆ ถ้าประโยชน์กับโลก พอสิ้นอายุขัยไปก็จบ เพราะมันจบตั้งแต่สิ้นกิเลสแล้ว พอสิ้นกิเลส มันจบแล้ว มันไม่มีอะไรไปเติมให้สูงให้ต่ำกว่านั้นอีกแล้ว แต่ดำรงอยู่ ดำรงอยู่เพื่อประโยชน์โลกใด ถ้าประโยชน์โลก เวลาดับขันธไปแล้วก็จบ

นี่ไง บอกว่า “อ้าว! ถ้ามันวิมุตติสุขก็ไปๆ เสีย อย่าอยู่ขวางโลก” ใ้หนี่พูดแบบกิเลสไง พอพูดกับกิเลส พูดแบบประชดประชัน มันไม่ได้ประโยชน์สิ่งใดทั้งสิ้น แต่ถ้ามันเป็นธรรมดาๆ เวลาเรามีครูบาอาจารย์เป็นแบบอย่างๆ คำว่า “แบบอย่าง” ชีวิตเป็นแบบอย่าง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนสิทไศยาสน์ทั้งนั้น แล้วทำพุทธกิจ ๕ พุทธกิจ ๕ เพื่อประโยชน์กับสังคมโลก เพื่อประโยชน์กับสังคมโลกนะ เพราะปรารถนามารือสัตว์ชนสัตว์ไ้

คำว่า “ปรารถนามารือสัตว์ชนสัตว์” เวลาท่านเสียดลละ เสียดลละมา เป็นพระโพธิสัตว์เสียดลละชีวิตทุกๆ อย่าง เสียดลละมาตลอด แต่ด้วยการเสียดลละเป็นคุณสมบัติของท่าน เวลาท่านตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เสวยวิมุตติสุขๆ จนจะไม่เทศนาว่าการ พรหมบอกว่าโลกนี้จะฉิบหายแล้ว เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านจะไม่แสดงธรรม ก็เลยมานิมนต์ไ้ แล้วด้วยบุญกุศลด้วยอำนาจวาสนา เวลาแสดงธรรมมา เทวดา อินทร์ พรหมส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไป โลกธาตุนี้หวั่นไหวไปหมดเลย หวั่นไหวเพราะเป็นความจริงไ้ แล้วมันมีศาสนาใดบ้างที่ชักนำแล้ว โลกธาตุหวั่นไหว มันมีแต่อ่อนวอนขอเอาทั้งนั้นนะ มีแต่พระพุทธศาสนาต้องประพฤติปฏิบัติเอาขึ้นมา เวลาทำบุญกุศล เราก้ขวนขวายขึ้นมา แล้วถ้าทุกข์จนเจ็ญใจก็อนุโมทนาทาน มีน้ำใจต่อเขา การมีน้ำใจต่อเขาไ้เป็นบุญกุศลทั้งนั้นนะ บุญกุศลตรงไหน บุญกุศลที่ทำให้จิตใจมันพัฒนาขึ้น บุญกุศลทำให้จิตใจมันโตขึ้น มันไม่เล็กลง มันไม่เรียวแหลมลง มันมีแต่พัฒนาขึ้น เพราะเราอนุโมทนาไปกับเขา เราเห็นคนทำคุณงามความดีแล้วเราชื่นใจไปกับเขา ปลื้มใจไปกับเขา นี่มันพัฒนาขึ้นๆ มันแข็งแรงขึ้น ทาน

ศีลคือความปกติของใจ ความปกติของใจรักษาไว้ๆ แล้วถ้าเกิดมันตั้งมั่น สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ถ้าจิตมันสงบระงับแล้ว พอสงบระงับแล้ว จนคนที่วุฒิกวาระอ่อนแอ อ่อนแอ พอจิตสงบ “โ้ย! นิพพานเป็นเช่นนี้เอง นิพพานเป็นเช่นนี้เอง”

เป็นเช่นนี้ไ้ได้อย่างไร “นิพพานเป็นเช่นนี้” ก็เราเป็นคนพูดอยู่ไ้ ถ้านิพพานเป็นเช่นนี้เอง นิพพานก็ล้อมรอบเราไ้ ล้อมโ้ผู้พูดอยู่ไ้ โ้ตัวตนนี้ โ้ตัวตนนิพพานเป็นเช่นนี้เอง จิตมันสงบไ้

ถ้าจิตมันสงบแล้วเขาบอกว่า “เวลาจิตสงบมันเป็นตอนนะ มันเป็นตัวตนนะ”

อ้าว! ก็ตัวตน ถ้ามันรู้จริง มันเป็นตัวเป็นตนเรานี้แหละ แต่ธรรมดาเราไม่เห็นตัวตนเรานี้ เราเห็นกิเลสณะสิ เราเห็นแต่อารมณ์ของเรานะสิ เราเห็นแต่ความพอใจของเรา เราไม่เคยเห็น

ตัวตนของเราเลย เวลาสงบเข้ามาแล้ว สิ่งที่มีมันเป็นกิเลสค้นหาความทะยานอยากมันวางหมด มันเข้ามาสู่ตัวเรา แล้วมิจาคด้วย มิจาเพราะมันไม่มีสติสัมปชัญญะดูแลมัน

แต่ถ้ามันเป็นสัมมาสมาธิ มันเป็นตัวคน แล้วมีสติสัมปชัญญะดูแลมัน น้อมไปเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง ถ้ามันพิจารณาไปโดยสัจจะความจริง มันพิจารณาโดยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พิจารณาโดยสัจจะความจริง

แต่ในปัจจุบันนี้มันคิดไปเอง คิดไปเอง ว่าไปเอง แล้วก็พยายามอ้างตำราๆ คำหนึ่งก็พุทธพจน์ สองคำก็พุทธพจน์ พยายามอ้างองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามารองรับกิเลสของตนไป พยายามอ้างธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามารองรับกิเลสของตนๆ แล้วว่า “พุทธพจน์ ทุกคนห้ามเถียงนะ นี่พุทธพจน์นะ ตรงตัวอักษรเลย”

ตรงตัวอักษรมันถือปี่มาไง ลิขสิทธิ์ไง มันใช้ไม่ได้ มันไม่เป็นความจริงของเราไง มันเป็นความจริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นความจริงในพระไตรปิฎก เป็นความจริงในพุทธพจน์ ในพุทธพจน์นั้นนะจริง แต่ไอ้คนพูดไม่จริง เหมือนกับมิจาสมาธิไง ไม่มีสติสัมปชัญญะรับรู้มัน แล้วก็บอกว่า “มันเป็นตัวตนนะๆ”

เอ็งรังเกียจตัวตนหรือ เอ็งรังเกียจฐิติจิตหรือ เอ็งรังเกียจปฏิบัติสัจจิตเราใช่ไหม รังเกียจผลที่เราจะได้รับหรือ ผลที่ได้รับจากหัวใจนี้ละ การปฏิบัติ หัวใจนี้เป็นผู้ได้รับทั้งนั้นนะ แล้วถ้ามันปฏิเสธๆ ปฏิเสธก็ว่างเปล่าไปเลยไง ตัวเองก็ไม่ได้ คนอื่นก็ไม่ได้ แล้วอ้างพุทธพจน์ไปทั่ว แต่ถ้าเป็นความจริงๆ ความจริงเกิดจากเรานี่

ถ้าเป็นพุทธพจน์ สาธุ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แก้วสารพัดนึกเป็นศาสดาของเรา เราพยายามปฏิบัติให้เป็นขึ้นมาในใจของเรา ถ้าเป็นในใจของเรา เห็นไหม ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต มันก็เป็นอันเดียวกัน อันเดียวกันโดยข้อเท็จจริงนะ แล้วสาธุ มันฟังใจใจ เป็นปัจจัยจัดตั้งเป็นสันติวิสุทธิโกในหัวใจของเรา

นี่พูดถึงว่า วันพระ วันโกน มันก็อนิจจัง วันเวลามันก็เปลี่ยนแปลงไปตลอด กัยแล้ง น้ำท่วม มันก็เปลี่ยนแปลงของมันไป แต่หัวใจของเราต้องมีจุดยืน เราจะไม่ล้มเหลวไปกับปรากฏการณ์ที่มันเกิดขึ้นในชีวิตนี้ เราจะเข้มแข็งของเรา เราจะตั้งสติปัญญาของเราเพื่อ

ประโยชน์กับเรา แล้วย้อนมาที่นี้ไง ฝึกหัดตัดแปลงหัวใจของตน ฝึกหัดตัดแปลงให้มัน
พัฒนาขึ้นมา เวลามันเกิดเป็นจริงขึ้นมาแล้วนะ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต เอวัง